

A hazai mozikban tavalyi debütáló műfajújító sci-fi, a Hold után senki sem gondolta volna készítőjéről, Duncan Jonesról, hogy film nem tekinthető a kezdők szerencséjének, hanem ő valóban egy profi filmrendező, aki jövőképét nem a globális világ történéseivel mutatja be, hanem az egyes emberi sorsokon keresztül ábrázolja azt.

Tavaly, 2010-ben hemzsegtek a jobbnál jobb kritikák a Holdról, ami nem meglepő annak fényében, hogy ez volt Jones első nagyjátékfilmje. Az egy helyszínre és egy szereplőre szűkített „úrkamaradráma” csodálatos képeivel, remek dramaturgiai felépítésével méltán vívta ki a szakértők elismerését. A sci-fi műfajától és a kevés szereplős megoldástól legújabb filmjénél sem tudott elszakadni, hiszen a Forráskód a Hold analógiája, csak nem egy űrállomáson, hanem egy katonai bázison játszódik a történet, na meg a főhős elméjében.

Colter Stevens százados (Jake Gyllenhaal) egy száguldó vonaton tér magához, ahol egy számára ismeretlen nő Seannak szólítja. Ijedtében a mosdóba menekül, ahol a tükörbe nézve egy másik férfi tekint vissza rá. A következő pillanatban egy kapszulában találja magát, amit bemonitoroztak. Itt elmondja neki a küldetés irányítója, Carol Goodwin (Vera Farmiga),

hogy egy Forráskód nevű programnak a része és ő az új terroristaelhárító rendszer első tesztalánya. Feladata, hogy nyolc perc alatt megtalálja a vonaton utazó terroristát, aki hamarosan felrobbantja a szerelvényt, melynek következtében meghal az összes utas. Ez az esemény a valóságban már megtörtént, azonban a robbantó kilétének felfedése megváltoztatja a jövőt. A küldetést addig kell megismételnie, amíg sikeresen meg nem találja a tettest, azonban erre mindössze csak nyolc perce van minden egyes alkalommal. A sok sikertelen kísérlet és a programban való bekerülés rejtélyei miatt Colter egyre inkább a Forráskódból való kitörésen fáradozik, melynek lehetetlenségét az édesbús befejezés beigazolja.

A finoman vezetett cselekményszál és a mértékletesen adagolt információk egy percig sem hagyják lankadni a figyelmet. Bár az apróbb események ismétlődnek és a titkok is egyre feszültebbé teszik a hangulatot, végig a kíváncsiság vezérel bennünket, hogy mégis „Ki ez a Colter és mi történik vele?”. Az atmoszférát Chris Bacon zenéje hatja át, akivel együtt dolgozott Clint Mansell is. Ő már a Holdnál bebizonyította, hogy sci-fiből is válhat egy líraian elégikus alkotás. A filmvégi csattanó pedig lerombolja az addig felépített elvárásainkat és egy teljesen új értelmezést ad az egésznek. Nemcsak a kliséket oltja ki Jones, hanem egyediségével megpecsételi a műfaji sokszínűséget is. A Holdhoz leginkább Stanley Kubrick klasszikusa, a 2001 – Űrodüsszeia hasonlított, de az már inkább egy elvontabb, spirituálisabb szinten közelíti meg az emberi létezés fogalmát. A szokásos tudományos fantasztikus filmekbe illő akciók itt nem érvényesülnek.

Az eddigieket tekintve feltehetjük a kérdést, hogy talán Duncan Jones az új Darren Aronofsky? Hiszen ő is hasonlóan formabontó és egyben kiemelkedő filmekkel kezdte karrierjét (Pí, Rekviem egy álomért) és mára már egy Oscar-díjat is sikerült bezsebelnie. Reméljük, hogy Jonest is ugyanilyen figyelem övezi majd. Az biztos, hogy én már most nyomon követem pályafutását.

A film megtekinthető a pécsi Cinema Cityben.
Vetítési időpontok: május 16 és 18 között 13.45, 17.45 és 19.45 órakor.

{jcomments on}